

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobců: **a) D. T., s. r. o., b) D. v. o. s., c) H. – l. r., s. r. o., d) J. e. – i., v. o. s., e) C. L., s. r. o., f) J. K.**, všichni zast. JUDr. Vlastimilem Vezenkem, advokátem AK Hauerova 3, 746 01 Opava, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Ostravě**, se sídlem Na Jízdárně 3, 728 38 Ostrava, o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 12. 2003, č. j. 22 Ca 550/2002 – 34,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci požadovali přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2002, č. j. 8368-1/130/2002, 8369-1/130/2002, 8371-1/130/2002, 8372-1/130/2002, 8374/130/2002 a 8376/130/2002, kterými byla zamítnuta jejich odvolání proti rozhodnutím Finančního úřadu v Šumperku - správci daně - vydaným ve věcech nároku na vrácení spotřební daně z uhlovodíkových paliv a maziv. Jednalo se o rozhodnutí správce daně za v závorce uvedená zdaňovací období: ad žalobce a) - rozhodnutí z 24. 4. 2002, č. j. 55712/02/398912/1788 (říjen 2001), ad žalobce b) – rozhodnutí z 24. 4. 2002, č. j. 55678/02/398912/1788 (říjen 2001), ad žalobce c) - rozhodnutí z 24. 4. 2002, č. j. 55330/02/398912/1271 (říjen 2001), ad žalobce d) - rozhodnutí z 24. 4. 2002, č. j. 55737/02/398912/1788 (leden 2002), ad žalobce e) rozhodnutí z 24. 4. 2002, č. j. 55679/02/398912/7677 (únor 2002), ad žalobce f) - rozhodnutí z 25. 4. 2002, č. j. 56465/02/398911/6226 (leden 2002). Žalovaný, shodně jako

správce daně, dospěl ve všech napadených rozhodnutích k závěru, že žalobci nesplnili podmínky ke vzniku nároku na vrácení spotřební daně podle ustanovení § 12c odst. 1 zákona č. 587/1992 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZSD), když nakoupený automobilový benzín, resp. motorovou naftu nepoužili k výrobě tepla. Automobilové benzíny nepodléhají režimu barvení a značkování podle zákona č. 136/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů a barvení a značkování motorové nafty je zakázáno. Motorová nafta ani motorový benzín nejsou tak předmětem daně, z něhož je umožněno čerpání nároku na vrácení spotřební daně. Soud I. stupně dále uvedl, že nárok na vrácení daně vzniká při splnění čtyř podmínek, které musí být splněny zároveň. Protože však žalobci si výslovně objednávali u svého jediného dodavatele nebarvené a neznačkové palivo, nesplnili jednu z podmínek pro nárok na vrácení daně podle ustanovení § 12c ZSD. Již tento závěr stačil krajskému soudu k tomu, aby shledal postup správce daně i žalovaného v souladu se zákonem. Dále uvedl, že v případě automobilových benzínů (Natural, Special) nebyla splněna ani podmínka, aby se jednalo o palivo uvedené v § 19 odst. 1 písm. e) či v § 19 odst. 2 písm. a), d) a e) ZSD. Citované ustanovení § 19 ZSD totiž výslovně uvádí kódy celního sazebníku u jednotlivých paliv a maziv, zmíněné automobilové benzíny je nutno zařadit podle příslušných celních sazebníků pod ustanovení § 19 odst. 1 písm. a) ZSD, nikoliv pod ustanovení uvedená v § 12c odst. 1 ZSD pod legislativní zkratkou „topné oleje“ (srov. celní sazebník pro rok 2001 – přílohu nařízení vlády č. 480/2001 Sb.). Automobilové benzíny, nakoupené žalobci, nejsou zařaditelné ani pod ustanovení § 19 odst. 2 písm. a), d) či e) ZSD, neboť v těchto případech se jedná o směsi paliv a maziv, které však podle citovaných písmen nesmí obsahovat benzín. Za těchto okolností a také s ohledem na zcela obecnou formulaci žalobních bodů se soud již dále nezabýval zařazením nafty pod „topné oleje“ ani zbývající podmínkou, zda byly topné oleje prokazatelně použity pro výrobu tepla. Žaloby jako nedůvodné zamítl.

V kasační stížnosti ze dne 22. 1. 2004 žalobci především poukazují na skutečnost, že jednání před krajským soudem v předmětné věci dne 3. 12. 2003 se uskutečnilo bez jejich přítomnosti (J. K.), resp. bez přítomnosti jejich statutárních orgánů /žalobci ad a) až ad e)/, aniž by byly splněny podmínky pro takovýto postup obsažené v ust. § 49 odst. 3 s. ř. s., když k tomuto jednání nebyli jako účastníci řádně předvoláni (předvolání jim bylo doručeno až dne 4. 12. 2003). Navíc žalobce ad f) se chtěl jednání osobně zúčastnit a přednést své odborně-technické argumenty proti přezkoumávaným rozhodnutím, na což ostatně při jednání soudu upozorňoval jeho právní zástupce, avšak bezúspěšně. Podle jejich názoru jde tedy o vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé /§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s./.

Nesprávné posouzení právní otázky soudem /§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s./ spatřují žalobci v nesprávném výkladu příslušných ustanovení zák. č. 587/1992 Sb., o spotřebních daních a zák. č. 136/1994 Sb. a v nesprávném posouzení odborně-technických otázek s tím souvisejících. Nesouhlasí s tvrzením žalovaného (z něhož soud vycházel), že nesplnil podmínky ke vzniku nároku na vrácení spotřební daně podle ustanovení § 12c odst. 1 ZSD, když nakoupená paliva a maziva, automobilový benzín a motorovou naftu, nepoužil k výrobě tepla. Správce daně provedl místní šetření dne 5. 4. 2002, dne 16. 4. 2002 a 2. 5. 2002 v provozovnách všech žalobců. Z jednání byly pořízeny protokoly a podle názoru žalobců bylo při nich zjištěno, že benzín a nafta byly pro výrobu tepla použity.

Zákon č. 136/1994 Sb. ve znění pozdějších předpisů v § 1 „Účel zákona“ stanoví způsob a podmínky barvení a značkování některých uhlovodíkových paliv a maziv (dále jen „paliva a maziva“) při jejich výrobě, zpracování a dovozu, a podmínky jejich nákupu

a prodeje, skladování, přepravy a spotřeby a sankce za jeho porušení. V § 2 odst. 1 téhož zákona je definováno, že barveny a značkovány musí být za podmínek dále stanovených taxativně uvedená paliva a maziva. V odst. 2 téhož ustanovení je definováno, která paliva a maziva nesmějí být barvena a značkována, pokud v dalších ustanoveních zákona není stanoveno jinak, paliva a maziva, která mají vlastnosti uvedené v odstavci 1, jde-li o paliva a maziva uvedená ve zvláštním právním předpisu. Tímto zvláštním právním předpisem je § 19 odst. 1 písm. c) a d), odst. 2 písm. c), d) a e) ZSD, ve znění zákona č. 22/2000 Sb. Z ust. § 19 odst. 2 písm. d) ZSD vyplývá, že jde o směsi paliv a maziv uvedených v odstavci 1 s látkami v odstavcích 1 a 2 neuvedenými určené k použití, nabízené k prodeji nebo používané pro pohon motorů, s výjimkou směsí obsahujících benzín a směsí vzniklých podle odst. 6. Z odst. 6 § 19 ZSD pak vyplývá, že za výrobu paliv a maziv uvedených v odstavci 1 písm. a) a c) se nepovažuje přidání jedné nebo více přísad nebo plniv do kapalného paliva a maziva pro vznětové motory (aditivace), pokud celková hmotnost přísad nepřekročí 0,2% celkové hmotnosti tohoto paliva a maziva.

Žalobci nesouhlasí ani s tvrzením žalovaného, že motorová nafta ani motorový benzín nejsou předmětem daně, z něhož je umožněno čerpání nároku na vrácení spotřební daně. Toto tvrzení pokládají žalobci za nepravdivé, neboť z § 19 odst. 1 písm. c) a d), odst. 2 písm. c), d) a e) ZSD, ve znění zákona č. 22/2000 Sb. vyplývá, která paliva a maziva jsou předmětem daně (jde prakticky o všechna paliva a maziva uvedená v odst. 1 a v odst. 2 citovaného ustanovení) a konečně ani s tím, že by nesplnili tři ze čtyř podmínek pro uplatnění nároku na vrácení spotřební daně z topných olejů – 1) nárok na vrácení spotřební daně nebyl uplatněn z topného oleje, 2) nakoupené uhlovodíkové palivo nebylo použito pro výrobu tepla a 3) nakoupené uhlovodíkové palivo nebylo barveno a značkováno. K tomuto tvrzení zdůrazňují, že jak již bylo z jejich strany uvedeno, topným olejem se rozumí paliva a maziva uvedená v § 19 odst. 1 písm. c) a d), odst. 2 písm. c), d) a e) ZSD, tedy prakticky všechna paliva a maziva v těchto dvou odstavcích uvedená, že nakoupená paliva a maziva, automobilový benzín a motorovou naftu, používali pro výrobu tepla bez ohledu na způsob spotřeby tepla. K tomu viz § 18 odst. 2 písm. c) ZSD, na který navazuje část třetí zákona č. 136/1994 Sb. (§ 16), kterou se doplňuje ZSD takto: 1. V § 18 odst. 2 se na konci vypouští tečka a připojuje se tento text: „nebo je prodají s označením automobilový benzín, letecká pohonná hmota, motorová nafta nebo petrolej“. 2. V § 20 písm. b) se na konci vypouští tečka a připojuje se tento text: „nebo dnem jejich prodeje s označením automobilový benzín, letecká pohonná hmota, motorová nafta nebo petrolej“. Z tohoto je zřejmé, že automobilový benzín a motorová nafta jsou topnými oleji.

K tvrzení o nesplnění třetí podmínky (nakoupené palivo nebylo barveno a značkováno) žalobci uvádějí, že nakupovali nebarvená uhlovodíková paliva a maziva, neboť by barvení a značkování bylo na závadu /§ 19 odst. 1 písm. c) a d), odst. 2 písm. c), d) a e) ZSD/. Zákon č. 136/1994 Sb. v § 3 písm. e) vymezuje, co se rozumí nakládáním s palivy a mazivy – je to jejich výroba, zpracování, dovoz, nákup a prodej, skladování, přeprava a spotřeba. Ustanovení § 5 téhož zákona stanoví povinnosti osob nakládajících s palivy a mazivy. Žalobci zvláště zdůrazňují povinnosti vyplývající z odst. 3 písm. b), odst. 4 a odst. 5 tohoto ustanovení a pro úplnost i na ust. § 6 písm. a), c) citovaného zákona. V posledně uvedených ustanoveních se uvádí, že není dovoleno barvit a značkovat jiná paliva a maziva než ta, která určuje tento zákon a prodávat barvená a značkována paliva a maziva pro pohon motorových vozidel a motorů, s výjimkou stacionárních motorů a plynových turbin určených pro výrobu elektrické a tepelné energie. Žalobci mají zato, že z výše uvedeného dostatečně vyplývá oprávněnost jejich nároku na vrácení spotřební daně podle § 12c ZSD.

Žalobce ad d) nesouhlasí s tvrzením krajského soudu, že by se v jeho správním spise nenacházely doklady jako u jiných žalobců (faktury za odběr paliva, záznam po spotřebě paliva v kogeneračních jednotkách). Tyto doklady byly žalovanému předloženy 25. 2. 2002, kteréžto tvrzení se dokládá kopiemi příslušných dokladů (Přiznání k uplatnění nároku na vrácení spotřební daně za leden 2002 s přílohou faktury za nakoupené topné oleje č. 2002/01 a 11 ks evidenčních listů o provozu a spotřebě paliva v kogenerační jednotce osazené stacionárním motorem).

Závěrem shrnují, že podle svého názoru splnili všechny čtyři podmínky pro vznik nároku na vrácení spotřební daně ve smyslu § 12c odst. 1 ZSD a že také splnění těchto podmínek odpovídajícím způsobem doložili správci daně. Jsou přesvědčeni o tom, že logickým výkladem zejména zákona č. 587/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 136/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů nutno k takovému závěru dospět. Navrhují, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud je vázán rozsahem kasační stížnosti; to neplatí, je-li na napadeném výroku závislý výrok, který napaden nebyl, nebo je-li rozhodnutí správního orgánu nicotné. V souladu s ust. § 109 odst. 3 zákona č. 150/2002Sb., soudní řád správní (s. ř. s.) je dále vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné /ust. § 103 odst. 1 písm. c) cit. zák./ nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné /ust. § 103 odst. 1 písm. d) cit. zák./, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Ke skutečnostem, které stěžovatel uplatní poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédne. Skutkovým základem pro rozhodnutí kasačního soudu se tedy mohou stát pouze skutečnosti a důkazy, které byly uplatněny před soudem, který vydal napadené rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě v mezích důvodů uplatněných ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Tvrzenou nezákonnost podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spatřují stěžovatelé v nesprávném posouzení právních otázek soudem v předcházejícím řízení, když zpochybňují závěr soudu i správního orgánu o tom, že nesprávně vyložily příslušná ustanovení zák. č. 587/1992 Sb., o spotřebních daních a zák. č. 136/1994 Sb., týkající se barvení a značkování některých uhlovodíkových paliv a maziv. Předmětné ustanovení soudního řádu správního spočívá v nesprávném právním posouzení věci soudem v předcházejícím řízení buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikována nesprávná právní věta nebo je sice aplikována správná právní věta, ale tato je nesprávně vyložena. Vztah mezi skutkovým zjištěním a právním posouzením lze charakterizovat tak, že jde o aplikaci právní normy na konkrétní případ nebo situaci.

Důvod pro podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., totiž nepřezkoumatelnost, spočívá v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Z obsahu správních spisů soud Nejvyšší správní soud přejímá zjištění soudu I. stupně, která nebyla rozporována stranami, tedy že žalobce a) podal přiznání k uplatnění nároku

na vrácení spotřební daně za zdaňovací období říjen 2001, připojil fakturu o odběru 400 litrů nafty a 980 litrů benzínu Natural 95 od společnosti D., s. r. o. a záznam o spotřebě paliva v kogeneračních jednotkách v konkrétním časovém období. Žalobce b) uplatnil nárok za říjen 2001 na základě faktury za odběr 300 litrů nafty a 320 litrů benzínu Natural od téhož odběratele jako žalobce a), připojil také záznam o spotřebě paliva v kogeneračních jednotkách. Žalobce c) uplatnil nárok za říjen 2001 za odběr 631 litrů nafty a 120 benzínu Natural 95, opět od téhož dodavatele, opět připojil záznam o spotřebě paliva. Žalobce d) uplatnil nárok za zdaňovací období leden 2002 na částku daně 54 200 Kč. Žalobce e) uplatnil nárok za únor 2002, připojil fakturu za odběr 449,35 litrů nafty, 647 litrů benzínu Natural a 515,47 litrů benzínu Speciál. Žalobce f) uplatnil nárok za leden 2002, připojil fakturu za odběr 5000 litrů benzínu Natural 95 a záznamy o spotřebě paliva (jak benzínu, tak nafty) v kogenerační jednotce. Každý z žalobců byl vyzván správcem daně k odstranění pochybností o údajích daňového přiznání podle § 43 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZSDP), na to žalobci shodně uvedli, že nakupovali od společnosti D., s. r. o., tato společnost nakupuje pohonné hmoty na místních čerpacích stanicích v okolí Š. Palivo se spaluje v kogeneračních jednotkách (benzínová elektrocentrála s vytápěcí elektrickou jednotkou, případně diesellová elektrocentrála s vytápěcí elektrickou jednotkou). Pohonná hmota se podle žalobců zažehnutím přemění na tepelnou energii, ta se přemění na energii mechanickou, která vyrobí elektrickou energii a ta se rozvádí do spotřebičů – vytápěcích elektrických jednotek. Žalobci také do spisů založili objednávky, adresované shodně společnosti D., s. r. o. a prohlášení prodávajícího D., s. r. o., z těchto dokladů vyplývá, že žalobci si objednávali a dodavatel dodával nebarvené a neznačkové topné oleje. O odvoláních žalobců proti rozhodnutím správce daně o přiznání nároků na vrácení spotřební daně ve výši 0 Kč rozhodl žalovaný napadenými rozhodnutími, odůvodnění těchto rozhodnutí jsou shodná, pouze v případě žalobce d) je navíc uvedeno, že tento žalobce na výzvu správce daně nedoložil doklad o nákupu topných olejů a již z tohoto důvodu nelze požadovaný nárok na vrácení spotřební daně přiznat.

Podle § 12c odst. 1 ZSD nárok na vrácení daně vzniká právnickým a fyzickým osobám, které nakoupily uhlovodíková paliva a maziva uvedená v § 19 odst. 1 písm. e) a v § 19 odst. 2 písm. a), d) a e), (dále jen „topné oleje“), která jsou barvena a značkována podle zvláštního právního předpisu, 18b), za cenu obsahující daň a prokazatelně tyto topné oleje použily pro výrobu tepla bez ohledu na způsob spotřeby tepla. Nárok na vrácení daně vzniká dnem spotřeby topných olejů pro výrobu tepla bez ohledu na způsob spotřeby tepla. Nárok na vrácení daně se prokazuje dokladem o nákupu a evidencí o nákupu a spotřebě vedenou poplatníkem. V případě, kdy právnické a fyzické osoby použijí pro výrobu tepla topné oleje, které samy vyrobily, prokazuje se, bez ohledu na způsob spotřeby tepla, nárok na vrácení daně interním dokladem. Podle § 19 odst. 1 písm. e) předmětem daně jsou palivy a maziva mj. střední a těžké plynové oleje, u nichž se při 350 st. C predestiluje minimálně 85 % objemových, a těžké topné oleje destilující při 350 st. C v rozmezí 20 % až 85 % objemových, určené k použití, nabízené k prodeji nebo používané pro výrobu tepla bez ohledu na způsob spotřeby tepla uvedené pod kódy sazebníku 2710 19 29, 2710 19 41, 2710 19 45, 2710 19 49, 2710 19 61, 2710 19 63, 2710 19 65 a 2710 19 69 a podle odst. 2 písm. a), d) a e) také jakékoliv směsi vybraných výrobků uvedených v odstavcích 1 a 2, s výjimkou směsí obsahujících benzin a směsí vzniklých podle odstavců 5 a 6, směsí paliv a maziv uvedených v odstavci 1 s látkami v odstavcích 1 a 2 neuvedenými určené k použití, nabízené k prodeji nebo používané pro pohon motorů, s výjimkou směsí obsahujících benzin a směsí vzniklých podle odstavce 6 a rovněž směsí vyrobené z látky neuvedené v odstavci 1 a z metylesterů kyselin obsažených v různých tucích a olejích uvedených v kapitole 15

celního sazebníku, které jsou účelem použití rovnocenné palivu a mazivu uvedenému v odstavci 1.

Podle § 2 odst. 1 zákona č. 136/1994 Sb., o barvení a značkování některých uhlovodíkových paliv a maziv a o opatřeních s tím souvisejících, a o změně dalších zákonů, barveny a značkovány musí být, za podmínek dále stanovených, tato paliva a maziva: - a) střední oleje uvedené pod kódem nomenklatury 1a) 2710 19 29, těžké plynové oleje uvedené pod kódy nomenklatury 2710 19 41, 2710 19 45 a 2710 19 49 a těžké topné oleje uvedené pod kódy nomenklatury 2710 19 61, 2710 19 63, 2710 19 65 a 2710 19 69 mající alespoň dvě z těchto vlastností: 1. počátek destilace min. 150 st. C, kdy do max. 350 st. C musí být predestilováno min. 20 % objemu včetně ztrát, 2. hustotu při 15 st. C min. 784 kg.m⁻³ a max. 913 kg.m⁻³, 3. kinematickou viskozitu při 20 st. C min. 1,3 mm².s⁻¹ a při 40 st. C max. 18 mm².s⁻¹, - b) mazací a ostatní oleje uvedené pod kódy nomenklatury 2710 19 71, 2710 19 75 a 2710 19 99 mající současně tyto dvě vlastnosti: 1. kinematickou viskozitu při 40 st. C max. 12 mm².s⁻¹, 2. bod vzplanutí podle metody Penskyho a Martense nebo metodou v otevřeném kelímku (Cleveland) max. 150 st. C.

Podle druhého odstavce barvena a značkována nesmějí být paliva a maziva, která mají vlastnosti uvedené v odstavci 1, jde-li o pohonné hmoty a maziva uvedené ve zvláštním právním předpisu a petroleje, složky pro výrobu těch paliv a maziv, která se podle tohoto zákona nebarví a neznačkují, produkty pro specifické zpracování uvedené pod kódy nomenklatury 2710 19 11, 2710 19 31, 2710 19 51 a 2710 19 71 a produkty pro chemické zpracování uvedené pod kódy nomenklatury 2710 19 15, 2710 19 35, 2710 19 55 a 2710 19 75. Za takové chemické zpracování nelze pokládat využití uvedených produktů jako složky pro výrobu paliv a maziv mísením. Ministerstvo průmyslu a obchodu vydá vyhlášku, v níž stanoví seznam ropných výrobků, u nichž je barvení a značkování na závadu jejich použití, a proto nesmějí být barveny a značkovány.

Barvena a značkována dále nemusí být ta paliva a maziva, která jsou určena pro dopravu z území České republiky do jiného členského státu Evropských společenství nebo pro vývoz do zemí, které nejsou členy Evropských společenství (odst. 3). Paliva a maziva uvedená v odstavci 1, která jsou určena pro vývoz, podléhají okamžikem vyskladnění celnímu režimu vývozu. Právnícké a fyzické osoby, kterým jsou nebarvená a neznačkováná paliva vyskladněna, jsou okamžikem takového vyskladnění povinny podat celní prohlášení příslušnému celnímu úřadu na propuštění zboží k vývozu. V případě neuskutečnění vývozu nebo zrušení celního režimu přímý tranzit oznámí příslušný celní úřad zrušení režimu vývozu nebo celního režimu přímý tranzit příslušnému finančnímu úřadu (odst. 4).

Z uvedeného výčtu relevantních právních předpisů je patrné, že barvení a značkování uhlovodíkových paliv a maziv je předpokladem nároku na vrácení daně a představuje v tomto směru *conditio sine qua non*. Nelze právě kvůli nesplnění této, byť jediné ze čtyř podmínek, nárokovat „benefit“, tedy prospěch, jež mu ustanovení § 12c odst. 1 ZSD nabízí. Jinými slovy, jestliže nebyla nakoupena barvená a značkováná paliva, pak není zapotřebí zjišťovat splnění dalších podmínek, které zákon uvádí, tj. že jde o uhlovodíková paliva a maziva uvedená v § 19 odst. 1 písm. e) a v § 19 odst. 2 písm. a), d) a e), (dále jen „topné oleje“), nakoupená za cenu obsahující daň a prokazatelně použitá pro výrobu tepla bez ohledu na způsob spotřeby tepla. Zákon o spotřebních daních ani zákon o barvení a značkování paliv a maziv nestanoví, že by bylo možno v některých případech nahlížet na nebarvené a neznačkové produkty jako by barveny a značkovány byly, a to ani pro daňové účely. Rozsudek soudu I. stupně

je založen na této premise, a jestliže nejsou nabídnuty důkazy, které by tuto rozhodující okolnost zpochybnil, pak nezbyvá, než mu dát za pravdu a přijmout závěr, že nárok podle § 12c odst. 1 ZSD vskutku nevznikl, a tudíž postup řečeného soudu, když zamítl podané žaloby, byl v souladu se zákonem. Proto také není účelné, aby se soud zabýval dalšími námitkami, které se vztahují k úvahám o tom, zda automobilové benziny podléhají režimu barvení a značkování či nikoli a v obecné rovině zda motorová nafta a benzin jsou předmětem daně, z něhož je umožněno čerpání nároku na vrácení spotřební daně. Jejich zodpovězení totiž nemůže změnit shora učiněný závěr; významné je ovšem to, že napadené rozhodnutí soudu se opírá o nesplnění jediné podmínky, z níž pak bez ohledu na případné splnění dalších dovozuje správný právní závěr. Totéž se *mutatis mutandis* týká i přítomnosti dokladů ve spise žalobce ad d).

Nejvyšší správní soud se zabýval i námitkou stran doručování, avšak žádné pochybení neshledal. Podle § 42 odst. 2 s. ř. s. má-li účastník řízení zástupce, doručuje se pouze zástupci. Má-li však něco osobně vykonat, doručí se i jemu. Všichni stěžovatelé byli v řízení před soudem I. stupně zastoupeni týmž advokátem (JUDr. Vlastimilem Vezenkem) na základě procesní plné moci, tedy bez omezení k jednotlivým úkonům. Soud proto správně doručoval poučení podle § 51 odst. 1 s. ř. s. (rozhodnutí bez jednání) pouze tomuto zástupci. Ve všech případech obdržel soud ve lhůtě odpověď tohoto advokáta, že nesouhlasí s tím, aby bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, tedy neobsahovala žádnou informaci, z níž by soud I. stupně mohl či měl dovodit svou povinnost k jednání předvolat také tohoto žalobce osobně. Až při nařízeném ústním jednání bylo vysloveno, že by se J. K. „chtěl jednání účastnit proto, aby věc vysvětlil ještě po odborné stránce“, avšak tento požadavek nebyl formulován jako na návrh důkazu, o němž by soud musel rozhodnout. Nic mu nebránilo, aby se na straně kteréhokoli ze žalobců, kde je veden v Obchodním rejstříku /srov. žalobci ad c), d), e) a f), kteří benzin a naftu kupovali, příp. i společnost D., která produkty prodávala/ osobně nařízeného jednání zúčastnil a využil možnosti, kterou ustanovení § 49 s. ř. s. dává. Nejvyšší správní soud byl vázán těmi námitkami, které stěžovatelé vznesli a nebyl oprávněn jít nad rámec vymezený kasační stížností.

Nebyly tedy zjištěny ani vytýkané vady správního řízení, pro které měl soud I. stupně napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Pokud se po přezkoumání rozhodnutí správního orgánu v intencích soudního řádu správního, onen soud ztotožnil se závěry obsaženými v rozhodnutí žalovaného, když tyto závěry shledal správnými, nezbylo mu, než žalobu proti rozhodnutí správního orgánu zamítnout.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že důvody uvedené v kasační stížnosti stěžovatelem podřazené pod ust. § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s., nebyly prokázány, a proto podanou kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatelé, kteří neměli v tomto soudním řízení úspěch, nemají právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 30. srpna 2005

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu